

En toen
had
Jochem
van
Gelder
opeens
iets met
Patty
Brard...

Nadat hij stopte bij de NCRV was het stil rond Jochem van Gelder. En dat was niet bepaald hoe hij het zich had voorgesteld. Inmiddels is hij weer op tv. Bij SBS6. En daar is hij nu in een wel héél bijzondere samenwerking beland.

‘Het vrolijke avontuur van de diva en de dorpsheer’, zo noemt Jochem van Gelder (50) zijn eerste presentatieklus samen met Patty Brard. De opnames zijn momenteel in volle gang. Maar toen hij hoorde dat hij met háár *Bonje met de burens* moest presenteren, dacht hij even in een aflevering van *Bananasplit* te zitten. “Ik keek echt in het rond of ik ergens verborgen camera’s zag hangen,” vertelt hij in restaurant Loetje in Laren, vlak bij de kantoorvilla van producent Talpa, waar hij straks een redactievergadering heeft voor het programma. “Ik dacht: dit kan niet waar zijn. Zet alle presentatoren van SBS6 op een rijtje en deze combinatie is de laatste die in me opkomt. Patty en ik zijn totaál verschillende persoonlijkheden.” De aarzeling was wederzijds: vlak voor dit interview liet Patty aan *De Telegraaf* weten dat ze ook weinig zin had in de samenwerking met Jochem. “We zijn aan elkaar uitgethuwelijk, daar komt het op neer,” zegt hij.

Zag je het programma wel zitten?

“In het begin twijfelde ik, omdat het een bekend programma is, dat uitstekend werd gepresenteerd door John Williams en Natasja Froger. Het voelde een beetje alsof ik een goed gelukte kleurplaat opnieuw moest inkleuren. Maar toen dacht ik: als dat moet, is een onwaarschijnlijk presen-

tatieduo wel slim. Het programma krijgt op die manier vanzelf een andere kleur.” **Jullie hebben niets aan het programma veranderd?**

“Jawel. Om het spannender te maken, gaan we ook af op burenrudies als maar één partij wil meewerken. John en Natasja sprongen pas in de camper als beide partijen hun medewerking hadden toegezegd. Wij moeten ter plaatse ons best doen om de burens van de briefschrijver mee te krijgen. Tot nu toe sturen ze mij steeds naar de partij die moet worden overgehaald. Ze denken vast: die Van Gelder vertrouwen ze wel, die mag altijd binnenkomen.”

Patty niet?

“Jawel, maar dan meer omdat je haar niet voor de deur durft te laten staan. Laten we zeggen dat ik minder omstreken ben dan Patty. Ik heb toch een beetje dat ‘ideale schoonzoon’-imago; mensen doen gemakkelijk hun verhaal bij mij. Onze aanpak verschilt ook. Ik ga uit van het goede in mensen, ben snel geneigd ze het voordeel van de twijfel te geven. Misschien is het naïef, maar ik denk bij zo’n ruzie: dit is onmacht, geen onwil. Patty heeft in het leven al vaak haar koppie gestoten en staat er anders in. Zij denkt sneller: wat een slap verhaal. Ze is daar heel uitgesproken in en niet te beroerd olie op het vuur te gooien.”

Maar het doel is nog steeds vrede?

“Ja, we gaan niet weg voor het gezellig is. Al moeten we soms alle zeilen bijzetten. Die rudies gaan vaak om niks, maar mensen stoppen op een gegeven moment met communiceren. Daar gaat het fout.”

Gewoon tegenover elkaar zitten en zeggen wat je dwarszit, is er niet meer bij. We zijn dat misschien wel een beetje aan het verleren. We verschuilen ons steeds vaker veilig achter onze computer of mobiel. Ik zie dat bij mij thuis al. Zitten we ’s avonds voor een gezellig theemoment bij elkaar, kijkt iedereen op z’n telefoon! Elkaar in de ogen kijken is ontzettend belangrijk om conflicten te voorkomen.”

Is je beeld van Patty inmiddels veranderd?

“Nee, ze is precies zoals ik had verwacht. Ze snapt heel goed hoe tv werkt en speelt daarmee. Ik kan wat dat betreft nog veel van haar leren. Patty kan van mij opsteken dat bescheidenheid soms ook gepast is, dat het soms goed is wat dienstbaarder te zijn aan het format. Patty is gewend aan programma’s die ook om háár draaien, terwijl ik jarenlang *Praatjesmakers* heb gemaakt, waarin het nadrukkelijk om de kinderen ging. We vullen elkaar dus goed aan en hebben tijdens de opnames ook nog eens enorm veel plezier. Eigenlijk best een goed koppeltje dus.”

Je zit nu anderhalf jaar bij SBS6, daarvoor had je twee jaar geen werk. Hoe is het om weer programma’s te maken?

“Dat voelt als twintig jaar voetballen, twee jaar op de bank zitten en dan weer mee mogen doen. Dat is heel fijn, maar ik sta er wel anders in dan vroeger. Als je langs de zijlijn staat, ga je het spel goed bestuderen. Je krijgt de gelegenheid om te reflecteren op het vak. Ik realiseerde me dat televisieprogramma’s maken fantastisch werk is, maar dat ik al het andere eromheen minder interessant vind.”

‘Zet alle presentatoren van SBS6 op een rijtje en deze combinatie is de laatste die in me opkomt’

Bekendheid en interviews bedoel je?

“Onder andere. Het hoort erbij, maar ik heb tegenwoordig minder behoefte om over mezelf te praten. Vroeger was dat anders, toen wilde ik scoren, had ik een grotere geldingsdrang. Bij mij in de familie noemen ze dat ook wel de Vangeldersdrang. In die twee jaar heb ik gemerkt dat ik de aandacht eigenlijk niet zo miste. De luwte was juist heel fijn.”

Hoe kon het dat de omroepen niet voor je in de rij stonden toen je bij de NCRV stopte? Je was succesvol, in 2005 won je nog de Zilveren Televizier-Ster.

“Het televisievak is een rare, opportunistische wereld. Het ene moment krijg je zo’n prijs, het volgende moment doe je niet meer mee en is er niemand – maar dan ook echt niemand – die zegt: ‘Kom, ik ga zorgen dat jij weer iets kunt doen.’ Ik wist dat ik van de publieke omroep niet veel hoefde te verwachten, aan de vooravond van de miljoenenbezuinigingen. Met RTL ben ik serieus in gesprek geweest over een zaterdagavondshow. Sponsor was gevonden, hoefde alleen nog het uitzendschema in. Maar toen werd ik gebeld dat ze toch een ander format hadden gekozen. Welkom bij de commerciële televisie, dacht ik toen. Nieuw werk kon daarna alleen nog van SBS komen. Geen idee waar ik het aan te danken heb, maar John de Mol heeft het me gegund om daar aan de slag te gaan.”

Hoe kijk je nu terug op die baanloze periode?

“Achteraf gezien was het een fantastische tijd. Ik heb de marathon van New York gelopen, heb tientallen tv-formats bedacht, een theatershow gemaakt en voor mijn plezier een radioprogramma gepresenteerd, waar misschien maar vijftig mensen naar luisterden. Mijn gezin heeft nauwelijks gemerkt dat ik geen werk had. Maar na verloop van tijd dacht ik: ik doe allemaal leuke dingen, maar het levert niets op.”

In de Volkskrant vertelde je dat je daarom een wasmiddelcommercial hebt gedaan waar je € 80.000 voor kreeg. Waarom legde je daarover publiekelijk verantwoording af?

“Omdat veel mensen die stap niet begrepen. Die dachten: hij loopt weg bij de NCRV en nu gaat-ie ook nog een reclame doen. Maar ik was niet in de omstandig- ▶

heid om over dat aanbod te twijfelen, ik had het geld keihard nodig. We wonen heel prettig in mijn ouderlijk huis in Beneden-Leeuwen, dat we fors hebben gerestyled, daar heb ik veel voor over. Ik heb er geen problemen mee om dat uit te leggen, al had ik het bedrag misschien niet hoeven noemen.”

Je debuteert bij SBS, *Alles kids*, was een programma met kinderen, maar scoorde niet goed. Maak je daarom nu programma's in een ander genre?

“Dat was wel de aanleiding om het over een andere boeg te gooien. Ik sluit niet uit dat ik ooit weer een programma met kinderen ga doen, maar ik word nu met zachte hand een andere richting in geduwd dan ik zelf zou kiezen. Dat vind ik goed, ik leer er veel van en word als presentator breder inzetbaar.”

Je eigen kinderen zijn inmiddels jongvolwassenen. David is twintig, Levi achttien en Jesse vijftien. Hoe is je vaderschap veranderd?

“Ze hebben me steeds minder nodig en daar moet ik erg aan wennen. Als ze zeggen dat ze ergens heen moeten, roep ik dus meteen: ‘Ik breng je wel!’ En dan heb ik ook nog de neiging om ergens een hamburger met ze te gaan eten. De jongens wonen alle drie nog thuis en vinden het ook heel prettig om bij ons te zijn. Mijn vrouw en ik sporen ze weleens aan om er meer op uit te gaan. Ze moeten wel de wereld in, vinden wij, en zich los van ons ontwikkelen. Maar aan de andere kant hopen we stiekem dat ze nog tien jaar thuis blijven wonen. Ik koester de momenten dat we lekker in de tuin aan het voetballen zijn of samen eten.”

Zien jullie op tegen een leeg nest?

“Ja, ons leven is echt om onze jongens heen gebouwd. We denken weleens: straks zitten we met z'n tweeën aan tafel, hebben we elkaar dan nog genoeg te vertellen? We hebben het al een beetje opgelost door een hondje te nemen. Mijn vrouw zei: ‘We nemen er nog één als de jongens de deur uit zijn!’ Maar ik schat in dat we het ook nog leuk genoeg hebben met elkaar.”

Gaat dat vanzelf of moet je daarvoor werken?

“Wij zijn al bij elkaar sinds Gabriëlla vijftien jaar was en ik achttien. Vroeger

dacht ik: een goede auto loopt altijd. Maar hij moet af en toe toch naar de garage. Ik heb het geluk dat Gabriëlla een lieve, mooie vrouw is, gevoel voor humor heeft, een fantastische moeder is en niks met de tv-wereld heeft. Dat helpt al enorm om je relatie goed te houden. Maar je moet ook met elkaar in gesprek blijven, anders kun je de ander ongemerkt kwijtraken. Wij proberen het daarom ook los van de kinderen goed met elkaar te hebben,

‘De jongens wonen alle drie nog thuis en stiekem hopen we dat ze nog tien jaar bij ons blijven wonen’

door een weekendje met z'n tweeën weg te gaan, met vrienden te gaan eten, dat soort dingen.”

Jullie zoons zijn dus op de leeftijd waarop jullie elkaar hebben ontmoet. Zijn er al schoondochters in beeld?

“Dat lijkt nog niet aan de orde, maar we zeggen weleens tegen David: ‘Maak er eens werk van!’ De jongste heeft vrij serieuze verkering gehad toen hij dertien was. Onze Levi is twee jaar geleden uit de kast gekomen, dus voor hem is het sowieso wat lastiger om een partner te vinden. Het assortiment homojongens is in Beneden-Leeuwen nu eenmaal niet zo groot. Hij studeert nu in Utrecht, dus ik hoop dat hij daar een leuke vriend tegenkomt.”

Hoe was die coming-out voor jullie?

“Een opluchting. Voor ons was het geen nieuws, wij wisten het op z'n vierde al. Al een tijdje dachten we: waarom vertel je het niet gewoon? En we lieten hem merken dat homoseksualiteit voor ons geen issue is. Als we *Uit de kast* met Arie Boomsma keken, zaten we met een schuin oog naar Levi te gluren. Maar we vonden

dat hij zelf moest bepalen wanneer hij eraan toe was om ervoor uit te komen. Gelukkig had hij Arie niet nodig. Op een feestje hadden een paar vriendinnen hem gevraagd of hij homo was en daar had hij ‘ja’ op geantwoord. Via via bereikte ons dat bericht al, maar later kwam toch nog het moment dat de tv even uit moest en hij ons vertelde hoe het zat. We waren er blij mee dat het eruit was, want je wilt niet dat je kind ermee worstelt. Ik vind het alleen

maar leuk om een homozoon te hebben. Voor mijn vrouw is het ook gezellig, want hij heeft andere interesses dan mijn andere jongens. Ik ga met de jongste naar een wedstrijd van NEC, hij gaat met zijn moeder naar het theater.”

Je bent een groot voetbalfan. Wil je daar niet eens wat mee op tv?

“Ik hoop enorm dat het voetbal naar SBS komt, dan zal ik de eerste zijn die mijn vinger opsteekt om daar een programma over te maken. Naast mijn tv-carrière werk ik ook aan een ‘plan B’, voor het geval mijn contract niet wordt verlengd. Ik ga niet zeggen wat het is, want dan gooi ik mijn eigen glazen in, maar het heeft iets met de voetballerij te maken. Het liefst blijf ik de komende tien jaar bij SBS programma's maken, maar ik heb geleerd dat ik op mezelf ben aangewezen als dat niet zo mag zijn.” ■

Bonje met de burens is binnenkort weer te zien bij SBS6.

